

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 009914 15 K
Bihać, 24.02.2016 .godine

Pravosnažno 25.05.2017. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 009914 16 Kž od 25.05.2017.
godine prvostepena presuda potvrđena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sutkinje Karabegović Jasminke kao predsjednice vijeća, Hodžić Fikreta i Kasum Suade kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Kudić Amira, u krivičnom predmetu protiv optuženog Čehić Hasiba sina H., iz C., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać broj To1 0 KTRZ 0004250 11 od 30.03.2015. godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 22.02.2016. godine u prisutnosti Kantonalnog tužioca Mesić Jasmina, optuženog Čehić Hasiba i njegovog branioca Sarajlija Nedžada advokata iz Velike Kladuše, dana 24.02.2016 godine donio je i javno objavio

P R E S U D U

OPTUŽENI ČEHIĆ HASIB zv. „SIBAN”, sin H. i majke F. rođene T., rođen 07.08.1958. godine u mjestu Š. P., općina C., nastanjen u ..., općina C., pismen sa završenom srednjom stručnom spremom, po zanimanju vozač, razveden, otac petero djece, vojsku služio 1977/78. godine u O. i B., vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO C., lošeg imovnog stanja, po nacionalnosti, državljanin ..., neosuđivan.

KRIV JE,

Što je :

Za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini i oružanog sukoba između pripadnika 5. Korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine i Narodne odbrane „Autonomne pokrajine Zapadna Bosna”, u svojstvu pripadnika Narodne odbrane „Autonomne pokrajine Zapadna Bosna” postupao suprotno odredbi člana 3. stav 1. tačka a) i c) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949.godine, tako što je:

1. Dana 16.07.1994. godine u popodnevrim satima u mjestu P, općina C., nakon što su pripadnici 5. korpusa Armije R BiH, K. R., i H. K., zarobljeni od strane pripadnika Narodne odbrane „Autonomne pokrajine Zapadna Bosna” i nakon što su sprovedeni u podrum kuće vlasništvo M. F., osumnjičeni Čehić Hasib zv. „Siban” obučen u maskirnu uniformu, vičući „gdje su ti Sanjani...”, došao do zarobljenika, nakon čega ih je počeo udarati nogama i šakama po svim dijelovima tijela da bi od tih udaraca K. R. i H. K., padali po okolnim klupama, stolicama i na pod, a kada bi se ovi dizali sa poda ponovo bi ih udarao šakama u predjelu glave i nogama u predjelu slabina a kada je od zadobivenih udaraca K. R., ostao da leži na podu, istog je čizmama na nogama gazio i udarao po grudnom košu te skakao na njegov grudni koš, da bi potom K. R., sjeo na grudi te ga objema rukama uhvatio za vrat daveći ga, uslijed čega su oštećena lica trpili snažne bolove, da bi nakon svega, zlostavljanje oštećenih prekinuo jedan od njegovih saboraca.

2. Dana 21.06.1995. godine u podnevnim satima u kući vlasništvo G. Š., u ul. K. bb, mjesto Z., općina V. K., nakon privođenja pet zarobljenih pripadnika bataljona Vojne policije iz

sastava 5. korpusa Armije R BiH: K. A., S. M., R. M., D. E., i A. B., na spratu navedene kuće u kojoj je bila smještena Vojna policija 3. brigade Narodne odbrane, gdje su fizički zlostavljani od strane prisutnih pripadnika Narodne odbrane u čemu je prednjačio osumnjičeni Čehić Hasib zv. „Siban”, na način da je iste udarao šakama po glavi i drugim dijelovima tijela od kojih udaraca su padali na pod prostorije, a oštećenom S. M., te prilike glavu udarao od zid prostorije, pri čemu su zlostavljani zarobljenici trpjeli snažne bolove.

Dakle, kao pripadnik vojske Narodne odbrane Autonomna pokrajina „Zapadna Bosna”, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba u RBiH, prema ratnim zarobljenicima, pripadnicima 5. Korpusa Armije R BiH nečovječno postupao, nanosio im velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Čime je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. preuzetog Krivičnog Zakona SFRJ, pa se primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana člana 41. stav 1, 42. tačka 2. i 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ,

O S U Ā U J E NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 /ČETIRI/ GODINE

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP F BiH oštećeni K. R., H. K., K. A., S. M., R. M., D. E., i A. B. se sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevima upućuju na parnični postupak.

Na osnovu odredbe iz člana 202. stav 1. ZKP-a FBiH optuženi Čehić Hasib je dužan snositi troškove krivičnog postupka, o kojim troškovima će sud odlučiti naknadno posebnim rješenjem, te platiti na ime paušala iznos od 300,00 KM, a to sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o Ź e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK Bihać je pod brojem T01 o KTRZ 0004250 11 od 30.03.2015. godine podiglo optužnicu protiv Čehić Hasiba zvanog „Siban“ stavljajući mu na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Navedena optužnica potvrđena je rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda broj 01 o K 009914 15 Kps od 02.04.2015. godine a kako se optuženi izjasnio da nije kriv, zakazan je glavni pretres.

Kantonalni tužilac Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać je do okončanja glavnog pretresa ostao kod navedene optužnice navodeći u završnoj riječi da smatra da je dokazano da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret u vrijeme i na način kako je to navedeno u optužnici, pa je predložio da se optuženi oglasi krivim i kazni u skladu sa zakonom.

Optuženi Čehić Hasib je u toku cijelog postupka negirao da je počinio krivično djelo koje mu se podnesenom optužnicom stavlja na teret i pri tome tvrdio da je došlo do zamjene identiteta sa njegovim bratom jer on nije bio prisutan na mjestu gdje su se odigravali predmetni događaji ali ne može se sjetiti gdje je bio.

Branilac optuženog je u završnom izlaganju takođe tvrdio da optuženi nije počinio inkriminisane radnje te je predložio da se optuženi oslobodi od optužbe.

U toku glavnog pretresa optužba je izvela slijedeće dokaze: direktno je ispitala svjedoke K. R., H. K., M. S., M. F., K. A., R. M., S. M., A. B., D. E., K. M., L. H., A. N., B. D., H. H., i S. Đ., te iznijela sadržaj materijalnih dokaza i to: akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B, Grupa za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze C. broj 07/17-03-03/1-319-1/12 od 11.09.2012. godine za S. M., A. B., A. A., i H. H., /koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost/, akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B., Grupa za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B. broj 07/16-02-03/1-283-3/12 od 03.09.2012. godine za K. A., R. M., i D. E., /koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost/, akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze S. M. broj 07/27-01-03/1-167-3/14 od 06.05.2014. godine za K. R., i H. K., /koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost/, uvjerenje Ministarstva odbrane BiH, Uprava za odbranu B., odjel za odbranu S. M. broj 17-20-11/02/30-505/07 od 08.02.2007. godine, uvjerenje se izdaje za K. R., gdje se navodi da je 16.07.1994. godine zarobljen na izvršenju borbenog zadatka od strane NO APZB, interiran u logoru D., oslobođen 21.08.1994. godine, Zapisnik o izlasku na lice mjesta lokalitet naselja P. sačinjen od strane MUP USK SKP broj 05-1-04-5-332/12 od 14.05.2012. godine sa pripadajućom fotodokumentacijom broj 33/12 od 11.05.2012. godine, riječ je o izlasku na lice mjesta sa svjedokom K. R., Zapisnik o izlasku na lice mjesta na lokalitet V. K., naselje Z., MUP USK SKP broj 05-1/04-5-345/12 od 18.05.2012 godine, izlazak na lice mjesta sa svjedokom K. A., sa pripadajućom fotodokumentacijom broj 36/12 od 17.05.2012. godine, Zapisnik o prepoznavanju osoba, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije B., broj 05-04/03-5-151/15 od 27.03.2015. godine, po svjedoku K. R., Zapisnik o prepoznavanju osoba, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije B., broj 05-01/04-5-550/12 od 25.07.2012. godine, po svjedoku H. K., Zapisnik o prepoznavanju osoba, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije B., broj 05-04/03-5-146/15 od 26.03.2015. godine, po svjedoku S. M., Zapisnik o prepoznavanju osoba, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije B., broj 05-04/03-5-147/15 od 26.03.2015. godine, po svjedoku R. M., Zapisnik o prepoznavanju osoba, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije B., broj 05-04/03-5-150/15 od 27.03.2015. godine, po svjedoku D. E., Zapisnik o prepoznavanju osoba, Uprava policije, Sektor kriminalističke policije B., broj 05-04/03-5-145/15 od 26.03.2015. godine, po svjedoku A. B., Formacijski spisak 4 Lake brigade NO APZB, Čehić Hasib, redni broj 13 na spisku boraca za ZŠ Četa broj 01-05-672/94 od 30.04.1994. godine iz koje se vidi da je on bio pripadnik NO APZB, akt APZB, MUP C., Naredba načelnika policije C. o prekomandi 15.12.1993. godine, u potpisu načelnik policije SJB C. P. DŽ., Spisak boraca socijalno ugroženih kojima je potrebna pomoć 4 Brigada NO broj 04115/94 od 15.02.1994. godine na kojem spisku se vidi i ime Čehić Hasiba kao vozača, Inicijativa za formiranje APZB i Proglas Fikreta Abdića, Registar matične knjige 3. Brigade NO APZB u kojoj takodjer stoji ime vozača Hasiba Čehića, Odluka o proglašenju ratnog stanja Sl. list R BiH 7/92 od 20.06.1992. godine, Odluka o ukidanju ratnog stanja Predsjedništva BiH, Sl. list R BiH broj 50/95, Izvod iz baze CIPS za optuženog Čehić Hasiba, Karton lične karte za optuženog Čehić Hasiba, Izvod iz kaznene evidencije, II PU, PS C. broj 05-04/07-1-04-3-318/15 od 27.03.2015. godine, troškovnik Tužilaštva USK-a, fotodokumentacija o prepoznavanju osumnjičenog po svjedoku K.R., MUP USK broj 17/15 od 27.03.2015. godine, fotodokumentacija o prepoznavanju osumnjičenog po svjedoku H. K., MUP USK broj 419/12 od 25.07.2012. godine, fotodokumentacija o prepoznavanju osumnjičenog po svjedoku K. A., MUP USK broj 15/15 od 26.03.2015. godine, fotodokumentacija o prepoznavanju osumnjičenog po svjedoku S.M., MUP USK broj 13/15 od 26.03.2015. godine, fotodokumentacija o prepoznavanju osumnjičenog po svjedoku R. M., MUP USK broj 14/15 od 26.03.2015. godine, fotodokumentacija o prepoznavanju osumnjičenog po svjedoku D. E., MUP USK broj 16/15 od 27.03.2015. godine, i fotodokumentacija o prepoznavanju osumnjičenog po svjedoku A. B., MUP USK broj 12/15 od 26.03.2015. godine dok je odbrana direktno ispitala u svojstvu svjedoka optuženog Čehić Hasiba i vještaka psihijatra dr. Nadu Milovanović.

Cijeneći sve provedene dokaze kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti sud je utvrdio činjenično stanje kao u izreci ove presude.

Najprije, ovaj sud nalazi da je u toku postupka nesporno utvrđeno da je u vrijeme koje je u optužnici označeno kao vrijeme izvršenja krivičnog djela /16.07.1994. i 21.06.1995./ u Bosni i Hercegovini bilo proglašeno ratnje stanje i postojao oružani sukob između Armije R BiH i pripadnika Narodne odbrane „Autonomne pokrajine zapadna Bosna“ (APZB). Ova činjenica utvrđena je materijalnim dokazima i to Odlukom o proglašenju ratnog stanja („Sl.list R BiH“, broj:7/92) i Odlukom o ukidanju ratnog stanja („Sl.list R BiH“, broj: 50/95) te Proglasom Fikreta Abdića stanovništvu zapadne Bosne od 22.09.1993 godine. Naime, opće poznata je činjenica da u inkriminisano vrijeme postojala Republika Bosna i Hercegovina priznata po međunarodnoj zajednici koja je u to vrijeme članica UN-a, imala svoju teritoriju i svoje organe vlasti izabrane temeljem Ustava i zakona. Suprotno odredbama Ustava i zakona proglašena je „Autonomna pokrajina zapadna Bosna“ (APZB) čijim proglašenjem dolazi do narušavanja teritorijalnog integriteta i suvereniteta R BiH a čije osnivanje predstavlja odcjepljenje pokrajine APZB od države u kojoj se nalazi i tzv. APZB preuzima upravo one poslove koji jednu državu čine suverenom kao što su poslovi odbrane, policije i slično. Po proglašenju APZB-a dolazi do oružanih sukoba između Armije BiH kao regularne vojske Republike Bosne i Hercegovine i formirane Narodne odbrane APZB-a koja se sukobljava sa regularnom vojskom, odnosno Armijom R BiH.

Činjenica postojanja oružanog sukoba između Armije R BiH i pripadnika Narodne odbrane „Autonomne pokrajine zapadna Bosna“ (APZB), u inkriminisano vrijeme proizilazi iz iskaza svjedoka ispitanih na glavnom pretresu. Tako svjedoci optužbe K. R., i H. K., pripadnici Ključko-sanske čete, 503. C.ske brigade navode da su se borbena dejstva vršila u rejonu S. i S.1 gdje su se sukobljavali sa Narodnom odbranom APZB, svjedok M. F., navodi da se nakon proglašenja APZB pridružio Narodnoj odbrani APZB i bio u sastavu IV brigade NO APZB i da je u njegovoj kući u P., općina V. K. bio smješten bezbjednjak. Svjedoci K. A., S. M., R. M., A. B. i D. E., navode da su u kritično vrijeme bili pripadnici Armije BiH, da su bili raspoređeni u V. na liniji razgraničenja sa pripadnicima NO APZB gdje su i zarobljeni.

Imajući u vidu navedene dokaze kako subjektivne tako i objektivne prirode, sud je na nedvojben način zaključio da je krivično djelo koje se optuženom stavlja na teret izvršeno za vrijeme rata u BiH i oružanog sukoba između Armije BiH i pripadnika Narodne odbrane „Autonomne pokrajine zapadna Bosna“ (APZB).

U toku postupka utvrđeno je da je Čehić Hasib u inkriminisano vrijeme bio pripadnik Vojske „Autonomne pokrajine zapadna Bosna“ (APZB) i to pripadnik IV brigade Narodne Odbrane APZB. Ovu činjenicu sud je utvrdio na osnovu saglasnih iskaza svjedoka K. M., L. H., i A. N., koji su naveli da je optuženi u kritično vrijeme bio pripadnik Narodne odbrane APZB u svojstvu pratioca komandanta. Pored iskaza ovih svjedoka ova činjenica potvrđena je i materijalnim dokazima i to: Formacijski spisak 4 Lake brigade NO APZB, Čehić Hasib, redni broj 13 na spisku boraca za ZŠ Četa broj 01-05-672/94 od 30.04.1994. godine iz koje se vidi da je on bio pripadnik NO APZB, akta APZB, MUP C., Naredba načelnika policije C. o prekomandi 15.12.1993. godine, u potpisu načelnik policije SJB C. P. DŽ., Spiska boraca socijalno ugroženih kojima je potrebna pomoć, 4 Brigada NO broj 04115/94 od 15.02.1994. godine na kojem spisku je i ime Čehić Hasiba kao vozača i Registra matične knjige 3. Brigade NO APZB u kojoj takodjer stoji ime vozača Čehić Hasiba. Ovu činjenicu nije sporio ni optuženi Čehić Hasib u iskazu koji je dao u svojstvu svjedoka.

Da su oštećeni K. R., H. K., K. A., S. M., R. M., A. B., i D. E., bili pripadnici Armije Bosne i Hercegovine, sud je utvrdio na osnovu akta Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B, Grupa za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze C. broj 07/17-03-03/1-319-1/12 od 11.09.2012. godine za S. M., i A. B., /koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost/, akta Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida

obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B, Grupa za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B. broj 07/16-02-03/1-283-3/12 od 03.09.2012. godine za K. A., R. M. i D. E., /koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost/, akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze S. M. broj 07/27-01-03/1-167-3/14 od 06.05.2014. godine za K. R. i H. K., /koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost/, te iskaza samih oštećenih koji su u svojim iskazima govorili o svojoj pripadnosti, odnosno u kojim su jedinicima bili tokom navedenog oružanog sukoba.

Da su oštećeni K. R., H. K., K. A., S. M., R. M., A. B., i D. E., imali svojstvo ratnih zarobljenika nesporno je utvrđeno na osnovu iskaza samih oštećenih kao i iskaza svjedoka M. F., koji je poznao oštećene H. K., i K. R., koji su bili kuhari u V Korpusu Armije BiH i vidio ih kada su zarobljeni i dovedeni u njegovu kuću u kojoj je bio smješten bezbjednjak. Čak je K. R., kojem je ruka bila krvava odveo u sanitet gdje mu je zavijena ruka. Svjedoci B. D., H. H., i S. Đ. su u svojim iskazima naveli da im je poznato da su H. K. i K. R. bili zarobljeni za vrijeme sukoba Armije BiH sa pripadnicima Narodne odbrane APZB. Činjenica zarobljavanja oštećenih utvrđena i materijalnim dokazima optužbe, naprijed navedenim aktima Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjeka za pitanje evidencija iz oblasti vojne obaveze, koji se odnose na period koji su oštećeni proveli u zarobljeništvu i njihovu vojnu pripadnost a u odnosu na oštećenog K. R. i uvjerenja Ministarstva odbrane BiH, Uprava za odbranu B., odjel za odbranu S. M. broj 17-20-11/02/30-505/07 od 08.02.2007. godine, gdje se navodi da je 16.07.1994. godine zarobljen na izvršenju borbenog zadatka od strane NO APZB, interniran u logoru Drmaljevo, oslobođen 21.08.1994. godine.

Prema odredbi člana 4. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949.godine, ratni zarobljenici su lica koja su pala pod vlast neprijatelja a pripadnici su oružanih snaga jedne strane u sukobu, kao i pripadnici milicije i dobrovoljačkih jedinica koje ulaze u sastav tih oružanih snaga koji izjavljuju da pripadaju jednoj vladi ili vlasti koju nije priznala sila pod čijom vlašću se nalaze .

Sud je na osnovu naprijed navedenih dokaza nesumnjivo zaključio kako su pripadnici Armije BiH, K. R., H. K., K. A., S. M., R. M., A. B. i D. E., bili ratni zarobljenici, bili u vlasti Narodne odbrane APZB kao jedne strane u oružanom sukobu pa se s njima moralo postupati u skladu sa pravilima međunarodnog prava, odnosno u skladu sa odredbama Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine jer su imali status zaštićenih osoba u vrijeme počinjena zločina.

U konkretnom slučaju sporno je da li je optuženi Čehić Hasib kao pripadnik Narodne odbrane APZB, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u R BiH, nečovječno postupao prema većem broju ratnih zarobljenika ili je to učinio neko drugi obzirom da odbrana optuženog tvrdi da se optuženi u inkriminisano vrijeme nije nalazio na mjestu predmetnog događaja, te je zastupala tezu da je inkriminisane radnje preduzimala neka druga osoba.

Optužba je u odnosu na činjenične navode iz prve tačke optužnice provela dokaz saslušanjem svjedoka: K. R., H. K., M. F., M. S., B. D., H. H. i S. Đ.

Da je optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“, u svojstvu pripadnika Narodne odbrane tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, dana 16.07.1994. godine, nakon što su ratni zarobljenici K. R. i H. K. sprovedeni u podrum kuće vlasništvo M. F., teško ih fizički zlostavljao na način kako je to поближе opisano u izreci prve tačke presude, sud je bez ikakve dvojbe utvrdio prvenstveno iz iskaza oštećenih K. R., i H. K., a koji su potkrijepljeni iskazima drugih svjedoka optužbe.

Naime, svjedok-oštećeni K. R. je izjavio da je nakon izlaska iz S. M. bio vojno angažovan prvo u Teritorijalnoj odbani BiH da bi kasnije bio pripadnik Ključko-sanske čete 503. C. brigade, u kojoj je bio kuhar. S njim su bili H. K., K. E. i F. iz P. čijeg se prezimena ne sjeća. Njegova jedinica je bila smještena prvo u školskom domu u B., zatim hotelu „S“, L., Č. i na kraju u „I“ u C. a borbena dejstva su se odvijala u rejonu S. i S. gdje su se sukobljavali sa Narodnom odbranom APZB. Izjavio je da je sedam dana bio na liniji a sedam kod kuće, kada je najčešće odlazio sa svojim društvom u kafić „L.“, u C. čiji je vlasnik bio Čehić Hasib zvani „Siban“ kojeg je opisao kao krupnog, crnog čovjeka, četrdesetak godina, sa brkovima, kojeg je često viđao ali nije s njim nikad razgovarao.

U odnosu na inkriminirani događaj naveo je da je kritičnog dana, u popodnevnom satima, prilikom boravka u jednoj kući u B., zajedno sa H. K. i S. iz C, zarobljen od strane pripadnika Narodne odbrane APZB. Nakon zarobljavanja pripadnici NO APZB su ih maltretirali i tukli a onda ih vezali i odveli prema P. gdje su ih smjestili u podrumu jedne kuće gdje im je bila komanda. U podrumu je ispitivan od strane dva uniformisana lica kojom prilikom je udaran i tad mu je prišao F., koji je bio s njim u jedinici Armije BiH a onda prešao u NO APZB, i dao mu zavoj i tablete protiv bolova. Nakon toga začula se galama, neko je psovao i govorio „gdje su Sanjani“, a tada je u prostoriju gdje se nalazio zajedno sa H. K., ušao Čehić Hasib zvani „Siban“, vlasnik kafića „Lambada“ iz C., kojeg je odmah prepoznao. Bio je u novoj vojnoj, maskirnoj uniformi i crnim čizmama i odmah ga počeo tući rukama i nogama po svim dijelovima tijela, glavi, grudnom košu, gazio ga po prsima, zatim ga je počeo daviti a onda je jedan pripadnik NO APZB reagovao, skinuo Sibana s njega i da to nije uradio sigurno bi ga ubio. Misli da je optuženi imao namjeru da ubije njega i K. i da bi to sigurno uradio da nije bio spriječen. Maltretiranje je trajalo između pola sata, sat vremena i poslije toga je zajedno sa H. K., stavljen u džip. K. su ostavili u nekom objektu prije V. K., a njega su odveli u logor „D.“ gdje je sreo i S. iz C. koji je s njim i K. zajedno zarobljen. Zbog navedenog maltretiranja ima trajne posljedice i velike probleme sa plućima, disanjem i spavanjem.

Svjedok-oštećeni H. K. je u svom iskazu gotovo na istovjetan način opisao inkriminirani događaj. Potvrdio je da je u svojoj jedinici bio kuhar, da su s njim još bili K. R., K. E., H. M. i F. iz P. čijeg se prezimena ne sjeća. Naveo je da je 16.07.1992. godine u popodnevnom satima, prilikom izvlačenja ranjenika i boravka u jednoj kući, štali, zajedno sa K. R. i S. iz C. zarobljen od strane pripadnika Narodne odbrane APZB. Tvrdio je da nisu ubijeni samo iz razloga što je njega i R. poznavao jedan od pripadnika NO APZB. Nakon zarobljavanja pripadnici NO APZB su ih maltretirali, tukli a jedan od njih htio ih je streljati. Vezali su ih i odveli prema P. gdje su ih smjestili u podrumu kuće M. F. gdje je bila i komanda NO APZB. U podrumu je ispitivan i prilikom ispitivanja udaran. U jednom trenutku začula se galama i u prostoriju je ušao optuženi koji je bio u uniformi. Opisao ga je takođe kao jakog, krupnog, crnog čovjeka sa brkovima koji ih je, psujući im majku počeo odmah udarati. Tukao ih je rukama i nogama po svim dijelovima tijela, glavi, grudnom košu i u jednom momentu bijesa počeo je daviti K. R., a tada je jedan pripadnik NO APZB reagirao i rekao „Sibane pusti čovjeka da ga ne udaviš“. Naveo je da bi ga sigurno udavio da ga nije ovaj skinuo sa njega. Poslije toga R. je odveden u logor „D.“ a njega su ostavili u nekom objektu prije V. K., a nakon nekoliko dana i njega su odveli u isti logor. U svom iskazu je naveo da je za nadimak „Siban“ čuo od pripadnika svoje jedinice koji su bili u C. i u slobodno vrijeme išli u njegov ugostiteljski objekat. Ime optuženog saznao je od K. R., a prepoznao ga je odmah i u policiji kada je vršio prepoznavanje putem fotografija.

Iskaze svjedoka-oštećenih, K. R., i H. K. ovaj sud nalazi vjerodostojnim iz više razloga.

Kao prvo, svjedok-oštećeni K. R., je od ranije poznavao optuženog i potanko je objasnio odakle ga poznaje. Bio je siguran da je kritične prilike optuženi Čehić Hasib bio lice koje ga je fizički zlostavljalo što je rekao i H. K. Oba svjedoka su vjerno opisala događaj koji se odigrao u podrumu kuće vlasništvo M. F., u kojem su zlostavljani i trpili snažne bolove. Iskazi K. R., i H. K. su logični, detaljni i suglasni sa drugim izvedenim dokazima. Osim toga oštećeni H. K. je potvrdio navode K. R., da ga je optuženi davio i da ga je spasio jedan

pripadnik Narodne odbrane AP ZB. Da su njihovi iskazi vjerodostojni ukazuje i činjenica da je oštećeni H. K., koji za razliku od oštećenog K. R., nije ranije poznavao optuženog, u svom iskazu naveo kako je saznao da je lice koje ih je zlostavljalo i tuklo upravo optuženi Čehić Sibani. Njegov nadimak prvo je čuo od pripadnika NO APZB koji je skidao optuženog sa K. R., kad ga je oslovio sa „Sibane“ a isti taj nadimak čuo je i od svojih saboraca koji su posjećivali njegov lokal u C. Osim toga K. R., koji je od ranije poznavao optuženog, rekao mu je njegovo ime. Očito je dakle da ovaj svjedok nije pokazao spremnost da lažno svjedoči u pogledu identiteta optuženog.

Na vjerodostojnost iskaza ovih svjedoka-oštećenih, ukazuju i iskazi drugih svjedoka kojima su njihovi iskazi potkrepljeni.

Tako je svjedok M. S., potvrdio činjenicu da je zarobljen zajedno sa K. R. i H. K. da su odvedeni su u P. u jednu kuću gdje su ispitivani i fizički maltretirani, da su njega odvojili od K. R. i H. K. i da ih je poslije ponovo vidio u logoru „D.“, dok je svjedok M. F., u čijoj kući se navedeni događaj desio, naveo da je čuo da su zarobljeni neki Sanjani, da je tada otišao u svoju kuću i tamo ugledao H. K. i K. R., kojem je ruka bila krvava te ga odveo u sanitet gdje su mu zavili ruku. Naveo je da je pola sata ili sat nakon toga pozvan od strane bezbjednjaka pa je odgovarajući na njegova pitanja izjavio da poznaje ta dva zarobljenika, da su bili kuhari u V Korpusu Armije BiH i da nisu nosili puške.

Određena posredna saznanja o zarobljavanju i maltretiranju H. K. i K. R. imali su svjedoci B. D., H. H. i S. Đ.

Navedeni svjedoci su saglasno izjavili da poznaju H. K., i K. R., da su kao i oni bili pripadnici Ključko-Sanske jedinice Armije BiH, da su bili kuhari, da im je poznato da su zarobljeni za vrijeme sukoba Armije BiH sa pripadnicima Narodne odbrane APZB i da su ih vidjeli kada su oslobođene teritorije koje su držali pripadnici NO APZB. Saglasno su izjavili da su bili mršavi, izudarani i da su na pitanje ko im je to uradio rekli „Sibani“, a ovi svjedoci su ga kao vlasnika ugostiteljskog objekta „L.“ poznavali i identično ga opisali kao jakog, crnog čovjeka sa brkovima.

Budući da su iskazima navedenih svjedoka, na navedeni način, potkrijepljeni iskazi svjedoka –oštećenih H. K. i K. R., ovaj sud nalazi utvrđenim da je optuženi Čehić Hasib dana 16.07.1994. godine, teško fizički zlostavljao zarobljene pripadnike Armije BiH, H. K. i K. R.

Kako se nečovječno postupanje definiše kao namjerno djelo ili propust kojim se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja odnosno povreda ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo, te kako iz radnji optuženog Čehić Hasiba preduzetim prema oštećenim H. K. i K. R., za koje je on oglašen krivim ovom presudom (udaranje oštećenih nogama i šakama po svim dijelovima tijela od kojih udaraca su padali po okolnim klupama, stolicama i na pod, a kada bi se dizali sa poda ponovo bi ih udarao šakama u predjelu glave i nogama, u predjelu slabina a kada je od zadobivenih udaraca K.R. ostao da leži na podu, istog je čizmama na nogama gazio i udarao po grudnom košu te skakao na njegov grudni koš, da bi mu potom sjeo na grudi te ga objema rukama uhvatio za vrat daveći ga, uslijed čega su oštećeni trpili snažne bolove), proizilazi da se radilo o svjesno preduzetim radnjama kako bi se oštećeni, kao ratni zarobljenici teško tjelesno povrijedili. Zbog toga ovaj sud nalazi da radnje optuženog, za koje je oglašen krivim ovom presudom, imaju karakter nečovječnog postupanja prema ratnim zarobljenicima H. K. i K. R.

U odnosu na činjenične navode iz druge tačke optužnice, optužba je provela dokaz saslušanjem svjedoka: K. A., S. M., R. M., A. B., D. E., K. M., L. H. i A. N.

Da je optuženi Čehić Hasib zvani „Sibani“, u svojstvu pripadnika Narodne odbrane tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, dana 21.06.1995 godine, nakon što su ratni zarobljenici K. A., S. M., R. M., A. B., i D. E. privedeni na sprat kuće vlasništvo G. Š. mjesto Z.

općina V. K., u kojoj je bila smještena Vojna policija 3. brigade Narodne odbrane APZB, gdje su fizički zlostavljani od strane prisutnih pripadnika Narodne odbrane APZB a da je u tome prednjačio optuženi Čehić Hasib zv. „Siban”, na način kako je to поближе opisano u izreci druge tačke ove presude, sud je bez ikakve dvojbe utvrdio iz iskaza oštećenih čiji iskazi su potkrijepljeni iskazima drugih svjedoka optužbe.

Tako je svjedok-oštećeni K. A., u svom iskazu, u kojem se opis događaja karakteriše detaljima, kojeg odlikuje dosljednost i dinamika iznošenja predmetnog događaja, naveo da je kao pripadnik bataljona vojne policije Armije BiH, dana 21.06.1995. godine na području V, Općina V. K. bio raspoređen na liniji razgraničenja sa pripadnicima NO APZB i da je bio u zemunici sa grudobranom sa još četvoricom svojih kolega S. M., R. M., A. B., i D. E. Ujutro, kada je otpočeo napad i pucnjava nisu znali o čijem se napadu radi jer nisu imali radio vezu sa svojom jedinicom. Nakon što je pucnjava prestala primijetio je, nalazeći se u rovu 30-tak metara od zemunice u kojoj su se nalazili njegovi saborci, da dolaze neki ljudi. Vratio se u zemunicu i o tome obavijestio svoje saborce. Nakon proteka pola sata izišao je na grudobran iz zemunice i tu vidio vojnika s kojim je stao i zapalio cigaretu. Kad mu je ovaj rekao da je iz P. kod V. K. i kad je primijetio optiku na njegovoj pušci u njega se počeo uvlačiti nemir jer je znao da niko od pripadnika njegove jedinice nema optiku na svom naoružanju. Vratio se u svoju zemunicu a onda su ih opkolili pripadnici NO APZB i uz psovke im naredili da bace oružje te ih iz zemunice sproveli u garažu neke kuće u selu. Tuča i maltretiranje je počelo nakon samog zarobljavanja, a nastavljeno je i u garaži gdje su ih skinuli tako da su ostali samo u gaćama, majici i čarapama. Takve su ih takve vodili kroz šipražje prema putu koji vodi za V. Izlaskom na put dočekao ih je bijeli VW „Golf“ iz kojeg su izišli H. zvani „K“ i A. A. i tada mu je „Kr“, koji ga je odmah prepoznao, jer je prije proglašenja APZB bio pripadnik vojne policije Armije BiH, rekao „zbog tebe je moj brat ostao invalid, „suši mu se ruka“ i tada ponovo počinje fizičko maltretiranje. Nakon toga nastavlja su prema zbornom mjestu NO APZB u V.. Idući putem, sa pognutom glavom i rukama na leđima ili visoko u zraku, samo u gaćama, majici i čarapama, pripadnici NO APZB su prolazeći pored neke kuće, čupali letve iz ograde i tukli ih s njima, a poslije i sa nekim kolcima koji su bili uz put, H. zvani „K“ i A. A. su ih pratili čitavo vrijeme puta nenaoružani ali su ih najviše tukli. Kad su došli do jedne raskrsnice i asfaltne baze, sjeli su u kamion koji ih je čekao i krenuli prema V. K. U jednom trenutku kamion se zaustavlja, u isti ulazi jedan momak i govoreći im „ja sam bio pripadnik 510. Amirove brigade, sad ćete vidjeti kako se tuče“ počeo ih udarati. Dolaskom u V. K., zaustavili su se ispred jedne kuće u naselju Z. a onda su sprovedeni na sprat te kuće u prostoriju koje je služila kao ćelija. Nakon toga su ih počeli prozivati jednog po jednog. Iz prostorije koja se je nalazila preko puta kroz hodnik, u koju su ih vodili nakon prozivanja, čula se galama, udarci, plač, jauci a kako se koji zarobljenik vraćao imao je svježe masnice i suze u očima. On je izašao treći i ulaskom u tu prostoriju primijetio je 5-6 lica, pripadnika NO APZB koje je prepoznao jer su svi su bili kod njih u zarobljeništvu a među njima A. H. zvani „K.“ i Čehić Hasiba zvani „Siban“. Opisao ga je kao crnog čovjeka sa brkovima, 45-47 godina, velikih leđa i širokih ramena a nosio je maskirnu uniformu. Tad mu se optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“ obratio riječima „jesi li ti sin K.S.B., je li ti mati M. i majka Đ., znaš li ti ko sam ja“, a nakon njegovog odgovora da ne zna, optuženi mu je rekao „e sad ćeš znati“ i tad ga počeo udarati po svim dijelovima tijela, najviše u glavu, da bi u jednom trenutku uslijed mnogobrojnih zadobivenih udaraca od strane optuženog izgubio svijest, a slijedeće čega se sjeća je da ga izvode iz te prostorije jer je došao svijesti kada je glavom udario u prag od vrata. Ponovo su ga vratili u prostoriju koja je služila kao ćelija sa drugim zarobljenicima. Dalje u svom iskazu navodi da se sjeća da je optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“ dolazio u tu prostoriju gdje je bio smješten sa drugim zarobljenicima, da je te prilike udario S.M., pošto je bio prvi do ulaznih vrata, šakom prvo u glavu pa onda u stomak, a potom mu je uhvatio glavu i istom udario u zid.

U toj kući u Z., općina V. K. ostali su oko dvadeset dana, čistili oko kuće i prali auta od komandira NO APZB, raznosili hranu, te u tom periodu počeli i upoznavati lica koja su se tu kretala. Slušali su njihove međusobne razgovore i dovikivanja, od kuhara su saznali imena i nadimke pojedinih lica, pa su tako saznali ime i nadimak optuženog, kojeg je često viđao u

krugu te kuće. Izjavio je da je u potpunosti siguran da je optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“ osoba koja ga je tukla i maltretirala u kući u Z. a prepoznao ga je i pokazao u sudnici. Osim toga, naveo je da mu je otac, K. S., rekao da poznaje „Sibana“ jer su obadvojica prije rata bili vozači autobusa, da je i tada bio sklon ispadima i tučama. Ovaj svjedok je još dodao da je „Sibana“ vidio poslije rata u jednom ugostiteljskom objektu i da ga je tada prijavio policiji.

Iskaz svjedoka-oštećenog K.A., potvrđen je iskazom svjedoka-oštećenog S.M., koji je naveo da je 21.06.1995. godine zajedno sa svojim saborcima, pripadnicima Armije BiH, K. A., D. E., A. B., i R. M., bio zarobljen na rejonu V., općina V. K. od stane pripadnika III brigade Narodne odbrane APZB. Ovaj svjedok je gotovo istovjetno kao i K. A. opisao način na koji su bili zarobljeni i dovedeni ispred jedne kuće u naselju Z. Potvrdio je da su sprovedeni na sprat te kuće, da su u jednoj sobi bili pripadnici NO APZB, Dž. P., „K“, Čehić Hasib zvani „Siban“, da su ih odmah ispitivali i fizički maltretirali, a kasnije odveli u prostoriju preko puta hodnika koja je služila kao ćelija. Nakon toga su ih počeli prozivati jednog po jednog na ispitivanje. Naveo je da je tada dobio samo par udaraca, a da su K. A., unijeli u prostoriju jer je toliko bio pretučen da nije mogao hodati. Takođe je naveo da je kasnije optuženi, kojeg je opisao kao crnog čovjeka, sa brkovima, širokih ramena a kojeg do tada nije poznao, ušao u tu prostoriju i udario ga šakom prvo u glavu pa onda u stomak, a potom mu je uhvatio glavu i istom udario u zid. Naveo je da je ime optuženog saznao za vrijeme boravka u toj kući u kojoj su ostali oko dvadesetak dana jer su lice koje ih je maltretiralo oslovljavali sa nadimkom „Siban“. Prepoznao ga je i na prezentiranim fotografijama prilikom davanja iskaza u policiji.

Na vjerodostojnost iskaza oštećenih K. A., i S. M., u pogledu zarobljavanja i posljedica koje su pretrpjeli uslijed fizičkog maltretiranja i nečovječnog postupanja od strane optuženog Čehić Hasiba, ukazuju i svjedočenja oštećenih R. M., A. B., i D. E., lica koja su zajedno sa navednom dvojicom kritičnog dana bili zarobljeni, te privedeni na sprat kuće u mjestu Z., općina V. K., gdje su fizički zlostavljani od strane prisutnih pripadnika Narodne odbrane APZB u čemu je prednjačio osumnjičeni Čehić Hasib zv. „Siban“.

Tako je svjedok-oštećeni R. M., potvrdio da je kao pripadnik bataljona vojne policije Armije BiH, u rejonu V., općina V. K., na brdu zvanom M., bio zarobljen od strane pripadnika Narodne odbrane APZB, zajedno sa K. A., S. M., A. B., i D. E., također pripadnicima bataljona vojne policije Armije BiH. Ovaj svjedok je na istovjetan način opisao kako su zarobljeni i kako su dovedeni na sprat kuće, gdje su u jednoj sobi bili pripadnici NO APZB koji su ih odmah ispitivali i fizički maltretirali. Naveo je da se u tome najviše isticao krupan čovjek, crne kose, sa brkovima. Potvrdio je da su kasnije odvedeni u prostoriju preko puta hodnika koja je služila kao ćelija, da su ih nakon toga izvodili pojedinačno, da je najgore prošao K. A., koga su unijeli u prostoriju jer je bio pretučen da nije mogao hodati, da je kasnije čovjek koji ih je najviše tukao, ušao u tu prostoriju- ćeliju i udario S. M., pošto je bio prvi do ulaznih vrata, šakom prvo u glavu pa onda u stomak, a potom mu je uhvatio glavu i istom udario u zid. Naveo je da do tada nije poznao osobu koja ga je tukla, ali da je za vrijeme boravka u toj kući, dok je raznosio hranu i obavljao druge razne poslove, čuo međusobne razgovore i dovikivanja pripadnika NO APZB, i čuo da su osobu koja je njega i ostale zarobljenika najviše maltretirala oslovljavali sa nadimkom „Siban“.

Isto tako svjedok-oštećeni D. E., je u svom iskazu naveo da je tokom rata bio pripadnik vojne policije Armije BiH i da je 21.06. 1995. godine u rejonu V., općina V. K. bio zarobljen od strane pripadnika Narodne odbrane APZB zajedno sa A. B., K. A., R. M., i S. M., za vrijeme trajanja sukoba između Armije BiH i Narodne odbrane APZB. I ovaj svjedok je na istovjetan način kao i ostali oštećeni opisao način na koji su zarobljeni i kako su bili fizički zlostavljani od strane pripadnika NO APZB. Potvrdio je navode ostalih oštećenih u pogledu odveđenja na drugi sprat jedne kuće i uvođenja u jednu prostoriju u kojoj su se nalazili pripadnici NO APZB, gdje ih je optuženi, kojeg je opisao kao krupnog čovjeka, širokih ramena i urednih brkova, počeo fizički maltretirati. Naveo je da ih je najviše tukao šakama u glavu, od kojih udaraca su zarobljenici padali, a kada bi ustajali optuženi ih je ponovo udario. Pored optuženog u prostoriji su bili i P. DŽ., S. H., L. H., lice sa nadimkom „V“, P. S., za koja imena

je kasnije saznao za vrijeme boravka u navedenoj kući. Dalje je naveo da su ih nakon početnog maltretiranja odveli u prostoriju koja je bila preko puta i koja je služila kao pritvor, odakle su ih izvodili jednog po jednog i ponovo fizički maltretirali. Sjeća se da su K. A., vratili u besvjesnom stanju. Svjedok također potvrđuje da je poslije optuženi ušao u tu prostoriju i udario S. M., pošto je bio prvi do ulaznih vrata, šakom prvo u glavu pa onda u stomak, a potom mu je uhvatio glavu i istom udarao u zid.

Svjedok-oštećeni A.B., je u svom iskazu naveo da je tokom rata bio pripadnik 503. brigade V Korpusa Armije BiH i da je 1995. godine u rejonu V., općina V. K., bio zarobljen od strane pripadnika Narodne odbrane APZB zajedno sa D. E., K. A., R. M., i S. M. Što se tiče konkretnog krivičnog događaja, odnosno navedenog zarobljavanja, svjedok je potvrdio navode ostalih oštećenih te naveo da su tokom boravka u zemunici, gdje su držali linije prema pripadnicima NO APZB, da se u blizini začula pucnjava, da mu je nedugo zatim prišao K. A. koji je bio na drugoj strani rova i rekao mu da je sad s jednim pripadnikom Zengi ispušio cigaretu i pitao ga ko su Zenge. Tada su ih opkolili pripadnici NO APZB i uz psovke im naredili da bace oružje te ih iz zemunice sproveli u garažu neke kuće u selu. Tuča i maltretiranje je počelo nakon samog zarobljavanja, a nastavljeno je i u garaži gdje su ih skinuli. Ostali su samo u gaćama, majici i čarapama, da bi potom bili odvedeni obližnjim putem do glavne ceste, a idući putem su tučeni, nakon čega su stavljeni u kamion gdje su također fizički maltretirani. Dolaskom u V. K., stali su ispred porodične kuće u naselju Z. koju kuću su zarobljenici nazivali „H.“ kuća. Sprovedeni su na sprat te kuće u jednu prostoriju gdje su pripadnici NO APZB doručkovali. Tada je ustao optuženi kojeg je poznao iz C. kao vlasnika ugostiteljskog objekta „L.“ gdje je često odlazio i viđao ga. Opisao ga je kao visokog i krupnog čovjeka, širokih ramena, urednih brkova, u maskirnoj uniformi. Obrisao je ruke i počeo ih tući. Najviše ih je tukao šakama u glavu, od kojih udaraca su zarobljenici padali, a kada bi se dizali, optuženi ih je ponovo udarao. Njemu je vojničkim čizmama stajao na nožne prste a bio je bos. Nakon toga su odvedeni su u prostoriju koja je bila preko puta hodnika da bi ih onda jednog po jednog izvodili na ispitivanja. U toj kući su ostali dvadesetak dana, za to vrijeme su čistili oko kuće i raznosili hranu, nakon čega su odvedeni u logor „D“.

Uvjerenu suda da se predmetni inkriminirani događaj u stvarnosti desio na onaj način kako je to činjenično i pravno bliže opisano u tački dva izreke ove presude doprinio je i iskaz svjedoka L. H. Ovaj svjedok je naveo da je početkom rata bio pripadnik Armije BiH a kasnije, po proglašenju APZB, bio je u sastavu IV brigade Narodne odbrane APZB kojom brigadom je zapovijedao Đ. N., a sjedište jedinice je bilo u P. Svjedok je dalje naveo da je u P, ispod kuće P. Š., bila smještena policija i da je tu bio i pritvor za ratne zarobljenike. Poznao je optuženog Čehić Hasiba zvanog „Siban“ i naveo da je imao crnu kosu i nosio brkove te bio pripadnik III brigade NO APZB a obavljao je dužnost pratioca komandanta B. A. zvanog „Z“. Sjedište brigade je bilo privatnoj kući, na drugom spratu, u Z., općina V. K. Također je naveo da su u tu kuću, gdje je bilo sjedište brigade, u ljeto 1995. godine dovedeni ratni zarobljenici, da su dovedeni u prostoriju gdje su pored njega bili i B.V., P.S., S.H, osoba sa nadimkom „K“, Č. M., Čehić Hasib zvani „Siban“, P. DŽ., da ih je te prilike Čehić Hasib zvani „Siban“ tukao šakama u glavu i po svim dijelovima tijela, da su zarobljenici od udaraca padali, a kako bi koji ustajao „Siban“ ih je ponovo udarao. Fizičko maltretiranje je trajalo oko sat vremena a niko od prisutnih nije smio ništa reći, jer je Sibanov brat M., bio komandir. Nakon tog fizičkog maltretiranja zarobljenici su odvedeni u drugu prostoriju koja je bila preko puta hodnika i koja je služila kao pritvor, a kasnije su pojedinačno izvođeni radi davanja izjava. Nije znao šta se tada događalo jer nije bio prisutan ali je čuo od ostalih pripadnika NO APZB da je optuženi tukao zarobljenike. Takođe je naveo da brat optuženog Č. M., nikad nije nosio brkove.

Dijelove iskaza saslušanih svjedoka u pogledu vojne pripadnosti, izgleda optuženog i smještaja ratnih zarobljenika svojim iskazima potvrdili su i svjedoci A.N., i K.M., koji su u inkriminisano vrijeme bili pripadnici NO APZB. Ovi svjedoci su poznavali optuženog Čehić Hasiba zvanog „Siban“. Opisali su ga kao fizički jakog, crne kosa i brkova. Potvrdili su da je bio vlasnik ugostiteljskog objekta „Labamba“ u C, da je tokom rata bio u sastavu NO APZB i to pratilac komandanta B.A. zvanog „Z“. Naveli su također da poznaju Sibanovog brata, M., i

da M. u to vrijeme nije imao brkove. Dalje su naveli da su tokom 1995. godine viđali optuženog Čehić Hasiba koji je u to vrijeme nosio maskirnu uniformu i bio naoružan, da je bio smješten u jednoj kući zajedno sa komandantom B. A., da je komanda policije koja je također bila smještena u jednoj kući, bila udaljena 100-200 metara i da im je poznato da su u toj kući, komandi policije, bili smješteni ratni zarobljenici, koji su raznosili hranu, radili u dvorištu i oko puta.

Iskaze svjedoka –oštećenih, u pogledu identiteta lica koje ih je zlostavljalo, sud je ocijenio potpuno pouzdanim. Oštećeni A. B., je od ranije poznavao optuženog. Znao ga je iz C. kao vlasnika ugostiteljskog objekta „L.“ gdje je često odlazio i viđao ga. Oštećeni K. A., S. M., R. M., i D. E., nisu ranije poznavali optuženog ali su ga na jednak način opisali navodeći da je bio krupan, crn, širokih ramena i da je imao brkove po čemu je bio specifičan. Osim toga iskaze oštećenih potvrdili su svjedoci koji su u navedeno vrijeme bili pripadnici NO APZB. Svjedok L. H., je bio prisutan u prostoriji u koju su doveli oštećene i potvrdio da ih je optuženi tukao a da oni nisu smjeli reagovati jer je brat optuženog, M. bio njihov komandant. Svjedoci A. N., i K. M., su znali optuženog i opisali ga iz tog vremena fizički jakog, crne kosa i brkova, dakle na isti način kao i oštećeni.

Iskazi ispitanih svjedoka su po ocjeni suda potpuno uvjerljivi i međusobno podudarni. Svjedoci su na potpuno uvjerljiv način opisali kritični događaj i svoja saznanja koja su imali pozivajući se na detalje koji po ocjeni suda opravdavaju zaključak da su ovi svjedoci o događaju govorili istinu, jasni su i uvjerljivi u opisivanju kritičnog događaja koji ne ostavlja prostora za bilo kakvu sumnju u pogledu njegove istinosti, saglasni su u bitnim elementima te jedan drugog dopunjuju.

Podaci koje su o predmetnom događaju iznijeli svjedoci K. A., S. M., R. M., A. B., D. E., i L. H., po nalaženju suda su dovoljno kvalitetni za donošenje zaključka o tome da se inkriminirani događaj u stvarnosti desio na onaj način kako je to činjenično i pravno bliže opisano u izreci ove presude i da je u njemu učestvovao optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“.

Na glavnom pretresu održanom dana 10.11.2015. godine, na prijedlog branioca optuženog Čehić Hasiba, sud je donio rješenje i naredio da se izvrši psihijatrijsko vještačenje optuženog na okolnosti njegovog psihičkog stanja u vrijeme počinjenja krivičnog djela te za vještaka odredio psihijatra Milovanović dr. Nadu.

Vještak Milovanović dr. Nada je u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 22.02.2016. godine navela da je izvršila neposredni pregled optuženog Čehić Hasiba i analizu medicinske dokumentacije iz spisa na osnovu čega je dala nalaz i mišljenje te navela da je optuženi intelektualno normalno razvijena osoba, da konzumira alkohol u dužem vremenskom periodu, da se u zadnjih pet godina liječi od depresije-poremećaja raspoloženja i da pati od posttraumatskog stresnog poremećaja ali da u vrijeme izvršenja krivičnog djela nije pronašla podatke koji bi upućivali da bi optuženi bolovao od navedenih poremećaja. Nadalje je navela da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela, u periodu njegovog angažmana i pripadnosti Narodnoj odbrani APZB, a s obzirom na funkciju koju je obavljao /vozač pri vojnoj policiji i pratilac komandanta/ bio osoba od povjerenja i od svojih pretpostavljenih je cijenjen kao duševno zdrav i sposoban za obavljanje navedenih funkcija, pa je isti, zaključujući na kraju svog nalaza i mišljenja, u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio sposoban da shvati značaj svog djela i da upravlja svojim postupcima.

Sud je u potpunosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Milovanović Nade jer je isti dat na osnovu struke i nauke, nakon obavljenog intervjua sa optuženim i uvida u medicinsku dokumentaciju a osim toga na nalaz i mišljenje vještaka, odbrana optuženog nije imala prigovora.

Prilikom donošenja presude sud je cijenio i iskaz optuženog Čehić Hasiba koji je dao na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka. Optuženi je u potpunosti negirao svoje učešće i

inkriminisanim radnjama. Naveo je da je tačno da je imao kafić „Labamba“ koji je pred početak rata kupio zajedno sa Z. I., i da su u taj kafić često dolazili Sanjani kojima pomagao. Dalje je u svom iskazu naveo da je na početku rata bio pripadnik Armije BiH, a kasnije pripadnik Narodne odbrane APZB u svojstvu vozača komandira vojne policije P. DŽ., da je nosio maskirne hlače, kratku majicu sa amblemom policije NO APZB, da je imao brkove, i da nikad nije učestvovao u borbenim zadacima. U odnosu na kritični dan iz optužnice 16.07.1994. godine sjeća se da je u tom periodu vozio tri vojnika, pripadnika NO APZB, na popunu linije, te da je ista tri vojnika sutradan ujutro našao mrtve, da nikad nije vidio nikakve zarobljenike, i da ne poznaje niti K. R., niti H. K., ali da je čuo za podrum kuće M. F., gdje su bili smješteni zarobljenici. Što se tiče druge tačke optužnice koja se odnosi na fizičko maltretiranje petorice zarobljenih pripadnika Armije BiH i to dana 21.06.1995. godine, naveo je da je u to vrijeme bio pratilac komandanta B. A., zajedno sa A. N., a da je vozač bio K. M. Tvrdi da mu uopšte nije poznato da su navedeni pripadnici Armije BiH bili zarobljeni, i da ih on nije zlostavljao. Smatra da je došlo do zamjene identiteta, najvjerovatnije sa njegovim bratom Ć. M. zvanim „M“.

Obzirom na razloge zbog kojih ovaj sud nalazi vjerodostojnim iskaze navedenih svjedoka-oštećenih, ocjena suda je da njihove iskaze ne može dovesti u pitanje iskaz optuženog koji je dao u svojstvu svjedoka. Iskaz optuženog se doima neiskrenim i nelogičnim i sud ga je cijenio samo kao pokušaj izbjegavanja krivične odgovornosti. Optuženi za svoje navode sudu nije ponudio niti jedan dokaz koji bi doveo u sumnju iskaze oštećenih. Čak je pokušao putem vještačenja na okolnosti njegovog psihičkog stanja u vrijeme izvršenja djela, uvjeriti sud da u vrijeme izvršenja djela nije mogao shvatiti značaj djela i upravljati svojim postupcima, što bi u suštini značilo da priznaje da je počinio radnje koje mu se stavljaju na teret ali da postoje okolnosti koje isključuju njegovu krivičnu odgovornost. Sudu je ostalo nejasno kakav je koncept odbrana imala u konkretnom slučaju. Tvrditi da optuženi nije počinio inkriminisane radnje ili da ih je počinio ali da nije krivično odgovoran.

Branilac optuženog je u toku postupka prigovarao materijalnim dokazima optužbe i to aktu Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B., Grupa za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze C. broj 07/17-03-03/1-319-1/12 od 11.09.2012. godine za S. M., A. B., A. A., i H. H., koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i njihovu vojnu pripadnost, aktu Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B., Grupa za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze B. broj 07/16-02-03/1-283-3/12 od 03.09.2012. godine za K. A., R. M., i D. E., koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost i akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida obrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanje evidencija iz oblast vojne obaveze S. M. broj 07/27-01-03/1-167-3/14 od 06.05.2014. godine za K. R., i H. K., koji se odnose na period proveden u zarobljeništvu i vojnu pripadnost, navodeći da su ti dokazi suprotni odredbama Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine jer je trebalo dostaviti karte o zarobljavanju ili lične karte zarobljenika ili slične dokumente koji bi sa većom sigurnošću utvrdili činjenicu da su navedena lica bila zarobljena.

U vezi sa ovim prigovorom odbrane ovaj sud nalazi da nije jasno u čemu branilac optuženog vidi nezakonitost navedenih dokaza kad ne postoji niti jedna okolnost koja bi tu zakonitost dovela u pitanje. Naime, radi se o aktima državnih organa koji se izdaju na osnovu službenih evidencija i kojima se potvrđuju određene činjenice. Navedeni dokazi su priloženi u originalu ili ovjerenom prijepisu tako da njihova zakonitost ovakvim prigovorom odbrane optuženog nije dovedena u pitanje.

Branilac je takođe u postupku i u završnom izlaganju prigovorio zapisnicima o prepoznavanja osoba navodeći da je prepoznavanje izvršeno suprotno odredbi člana 99. stav. 3 i 4 ZKP FBiH obzirom da je optuženi u vrijeme izvršenog prepoznavanja bio dostupan organima gonjenja te se prepoznavanje moglo izvršiti u skladu sa navedenom odredbom Zakona.

Nakon što je sud izvršio uvid u zapisnike o prepoznavanju utvrđeno je da su svjedoci, prije nego što se pristupilo prepoznavanju osumnjičenog putem fotografija, naveli da zbog proteka dužeg vremenskog perioda od oko dvadeset godina i činjenice da se protekom vremena mijenja fizički izgled, teško mogu prepoznati osumnjičenog. Obzirom na to, ovlaštena službena lica su omogućila svjedocima prepoznavanje na osnovu fotografija koje su vremenski bliže fotografijama osumnjičenog iz relevantnog perioda i koje vjernije oslikavaju izgled osumnjičenog u vrijeme samog inkriminisanog događaja. Prije nego što se pristupilo radnji prepoznavanja svjedoci su opisali osumnjičenog, sada optuženog i ne samo to oni su ga identifikovali po nadimku „Siban“.

Međutim, i ovaj sud nalazi da radnja prepoznavanja koja je tom prilikom izvršena u Sektoru kriminalističke policije K MUP USK nije bila u skladu sa odredbama člana 99. ZKP FBIH. Naime, odredba člana 99. stav.4 ZKP FBIH uvjetuje prepoznavanje na osnovu fotografija nemogućnošću prepoznavanja u skladu sa stavom 3. istog člana. U konkretnom slučaju radnja prepoznavanja u skladu sa navedenim stavom 3 nije niti pokušana već se samo na osnovu izjave svjedoka pristupilo prepoznavanju na osnovu fotografija. Stoga i ovaj sud nalazi da se na rezultatima prepoznavanja obavljenog u Sektoru kriminalističke policije K MUP USK ne može zasnovati sudska odluka pa ni ovaj sud ovu presudu ne zasniva na rezultatima tog prepoznavanja.

Branilac optuženog je u završnom izlaganju prigovarao i istražnim radnjama koje su poduzimane po usmenoj naredbi tužioca i načinu otvaranja materijalnih dokaza kao što su proglas Fikreta Abdića. Međutim, sud nije mogao vršiti kontrolu zakonitosti ovih dokaza nakon okončanja dokaznog postupka u ovom predmetu. Naime, odredbom člana 242. stav 1. tačka g) ZKP FBIH propisano je da je tužilac dužan uz optužnicu priložiti samo one dokaze kojima se potkrepljuju navodi optužnice dok niti jednom drugom odredbom procesnog zakona se ne zahtijeva da tužilac uz optužnicu mora priložiti i „dokaze o zakonitosti dokaza“. Iz toga jasno proizilazi da će se „dokazi o zakonitosti dokaza“ priložiti samo onda ako se u zakonitost određenih dokaza pojavi sumnja i to bilo po prigovoru odbrane ili na zahtjev suda. U konkretnom slučaju, u fazi izvođenja osporenih dokaza, branitelj optuženog nije prigovorio niti je sudeće vijeće sumnjalo u zakonitost dokaza da bi se od tužioca zatražilo očitovanje i dokaze o zakonitosti dokaza.

Sud je prilikom donošenja ove presude prihvatio izvedene materijalne dokaze optužbe jer nije bilo objektivnog i razumnog razloga da se neki od izvedenih materijalnih dokaza ne bi mogao prihvatiti kao vjerodostojan i zakonit, a sadržajem materijalnih dokaza koje je izveo tužilac u toku postupka, potvrđena je tačnost i istinitost iskaza saslušanih svjedoka optužbe.

Imajući u vidu navedeno shvatanje pojma nečovječnog postupanja, ovaj sud nalazida radnje optuženog Čehić Hasiba zvanog „Siban“ preduzetih prema oštećenima K. A., S. M., R. M., D. E., i A. B., za koje je on oglašen krivim ovom presudom, imaju karakter nečovječnog postupanja. Navedene radnje optuženi je preduzeo kako bi njihovim fizičkim zlostavljanjem /tukući ih po cijelom tijelu, nogama, šakama, a kad su se dizali opet ih je udarao da su padali na pod prostorije, tukao ih je u tolikoj mjeri da je ratni zarobljenik K. A., zbog ovakvog postupanja pao u stanje bez svijesti, a oštećenom S. M., je te prilike glavu udarao od zid prostorije./ iskazao svoje grubo omalovažavanje ličnog dostojanstva oštećenih i time vršio ozbiljan nasrtaj na njihovo ljudsko dostojanstvo. Radilo se o svjesno preduzetim radnjama kako bi se oštećeni kao ratni zarobljenici i protivnici tzv. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, teško ponizili, prestrašili i fizički zlostavljali.

Utvrđenim nečovječnim postupanjem prema ratnim zarobljenicima, optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“ je prekršio odredbu člana 3. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, kojom je propisana obaveza da se prema licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i koji su onesposobljeni za borbu uslijed bolesti, rana, lišenja slobode ili

iz bilo kojeg drugog uzroka, postupa u svakoj prilici čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, polu, rođenju, imovnom stanju ili bilo kojem drugom sličnom mjerilu, te su, u tom cilju, zabranjeni u svako doba i na svakom mjestu prema tim licima, između ostalih i postupci koji predstavljaju povrede ličnog dostojanstva, naročito uvredljivi i ponižavajući postupci.

Budući da je optuženi radnje za koje je oglašen krivim ovom presudom poduzeo prema ratnim zarobljenicima, koji su kao pripadnici Ključko-sanske brigade, odnosno Vojne policije u sastavu Armije R BiH, sudjelovali u vojnim operacijama u svojim jedinicama u kojim akcijama su i zarobljeni, pa su kao ratni zarobljenici Narodne odbrane APZB predani Vojnoj policiji APZB, ovaj sud nalazi da su te radnje optuženog bile u vezi sa postojećim oružanim sukobom.

S obzirom da je optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“, za vrijeme oružanog sukoba i rata u Bosni i Hercegovini, kao pripadnik Narodne odbrane APZB, kršeći navedena pravila međunarodnog humanitarnog prava, nečovječno postupao, te nanosio velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja prema ratnim zarobljenicima, on je svojim radnjama ostvario obilježje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, te ga je sud oglasio krivim za ovo počinjeno krivično djelo.

Kada je u pitanju krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim /krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ/, treba istaći činjenicu da povreda međunarodnog prava kod ovih krivičnih djela predstavlja objektivni uslov kažnjivosti a počinitelj ne mora biti svjestan da svojim postupcima ta pravila krši. Izvršavajući navedene radnje, optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“ izravno je prekršio odredbu člana 3. stav 1. tačka a) i c) III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949.godine.

Prilikom izvršenja krivičnog djela optuženi Čehić Hasib zvani „Siban“ je postupao sa direktnim umišljajem, jer je bio svjesan da su oštećeni ratni zarobljenici, imao je svijest o djelu i o svim okolnostima događaja. Optuženi je postupao u takvim okolnostima koje su mu omogućavale dominaciju nad žrtvama nemoćnim da pruže otpor i da se zaštite. Bio je siguran u ostvarenje svog djela i nastupanje posljedice iz čega proizilazi pouzdani zaključak o htjenju djela. Zbog svega navedenog preduzete radnje optuženog Čehić Hasiba zvanog „Siban“ rezultat su njegove svijesti i volje.

Prilikom donošenja presude ovaj sud je prihvatio pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice odnosno primijenio odredbe preuzetog Krivičnog zakona SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim jer je ranije važeći i preuzeti Krivični zakon SFRJ blaži za optuženog u pogledu vrste i raspona zapriječene-propisane kazne za isto krivično djelo u odnosu na poslije izmijenjeni Zakon.

Odlučujući o vrsti i visini krivične sankcije, sud je optuženom kao olakšavajuće okolnosti cijenio činjenicu da je slabog zdravstvenog stanja, da do sad nije osuđivan, dok mu je kao otežavajuću okolnost cijenio da je izvršenjem krivičnog djela nečovječno postupao prema više ratnih zarobljenika, da nije pokazao bilo kakvo pokajanje, te je cijenio njegovu bezobzirnost i hladnokrvnost pri izvršenju krivičnog djela.

Cijeneći naprijed iznijete olakšavajuće i otežavajuće okolnostina na strani optuženog Čehić Hasiba zvanog „Siban“, ovaj sud je optuženom za počinjeno krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, za koje krivično djelo ga je oglasio krivim, izrekao kaznu zatvora u trajanju od 4/četiri/ godine, smatrajući da je jedino ovako izrečena kazna zatvora optuženom adekvatna i odgovarajuća težini počinjenog zločina, okolnostima pod kojima je optuženi krivično djelo počinio, stepenu njegove društvene opasnosti i jačini ugrožavanja zaštićenog dobra, te da se jedino sa ovako izrečenom zatvorskom kaznom može postići svrha opšte i posebne prevencije propisana u članu 5. i 33. preuzetog KZ SFRJ, te će se sa ovako izrečenom kaznom zatvora koja je izrečena optuženom,

po mišljenju ovog suda, pružiti i moralna satisfakcija oštećenim, dok se sa blažom kaznom, od ove izrečene, takva svrha ne bi mogla postići.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP F BiH oštećeni su sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevima upućeni na parnični postupak.

Temeljem odredbe iz člana 202. stav 1. ZKP F BiH optuženi je obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka i paušala, obzirom da nije postavio zahtjev za oslobađanje od plaćanja troškova postupka niti je sudu ponudio bilo kakve dokaze koji bi upućivali na njegovu nemogućnost plaćanja troškova postupka a po ocjeni suda iste je prema svom imovnom stanju u mogućnosti snositi.

Zapisničar:
Amir Kudić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Jasminka Karabegović

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Vrhovnom sudu F BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema, a putem ovoga suda. Temeljem člana 308. stav 4. ZKP-a F BiH oštećeni ovu presudu mogu pobijati samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinsko-pravnom zahtjevu.